

anstaltninger, og som er livsinteresseret i en rolig Udvikling af disse Forhold, vil bidrage til at hindre en urimelig Import, der kunde befrygtes under Hensyntagen til den Lovgivning, som vi paabegynder i disse Dage. Det er klart, at hvis der paa disse Omraader sker noget foruroligende, maa det medføre, at man tager under Overvejelse, hvilke Udveje der kan findes for at beskytte Samfundsinteresserne mod saadanne Spekulationsforsøg fra en eller anden Kreds i Samfundet.

Det Lovforslag, jeg har den Ære at fremsætte, er ikke meget omfattende og bygger, som alt sagt, paa Loven af 29. Marts 1924, i Kraft af hvilken der oprettedes en Valutacentral. Jeg foreslaar, at denne Centralens Bestyrelse bliver udvidet fra 3 til 8 Medlemmer, saaledes at de Erhvervs-grene, der ikke nu er repræsenteret i Valutacentralens Bestyrelse, kan blive det. Jeg siger straks, at det selvfølgelig ikke er afgørende, om Medlemstallet bliver 8 eller et andet, derom indbyder jeg meget gerne til en friere Forhandling. Valutacentralens Opgave skulde dernæst være — foruden selvfølgelig en Fortsættelse af det, som var tillagt den ved Loven af 29. Marts, nemlig at følge Valutahandelen — gennem Valutahandelen ogsaa at medvirke til Begrænsning af Indførselen af de Varer, som det af valutamæssige Grunde maatte anses for ønskeligt at begrænse Indførselen af. At der i Sammenhæng hermed ogsaa kan blive Tale om at følge Udviklingen med Hensyn til Prisniveauet og med Hensyn til tilstedeværende Beholdningers Anvendelse for den hele Befolkning, er en Selvfølge, og ogsaa hertil indeholder Lovforslaget altsaa den nødvendige Beføjelse. Det foreslaas, at der til Udførelse af de Foranstaltninger, som maatte anses for nødvendige, udkræves en Indstilling fra Valutacentralens Bestyrelse til Ministeriet for Industri, Handel og Søfart, som derefter iværksætter Foranstaltningerne efter at have ført Forhandling med et af Rigsdagen i Henhold til Grundlovens § 45 valgt Udvalg paa 9 Medlemmer. Ogsaa her gælder det, at dette Antal Medlemmer jo ikke er noget fastslaaet, som der ikke kan forhandles om, ligesom det heller ikke vil være udelukket, hvis man maatte foretrække en anden Form for Rigsdagens Medarbejde, at forhandle nærmere derom i det Udvalg, der antagelig vil blive nedsat om Sagen. Det er Hensigten at søge en Del af Statens Udgifter til disse Foranstaltninger dækket ved at fastsætte et Gebyr for Udfærdigelsen af Valutaattester

og Indførselstilladelser, saaledes som Loven forudsætter, at det skal ske.

Jeg tillader mig at henstille til det høje Folketing at underkaste dette Lovforslag en baade hurtig og velvillig Behandling. Det er let forstaaeligt for enhver, der har den Stilling og det Ansvar, som Rigsdagsmænd har, at Enkelthederne i denne Sag ikke egner sig for en saadan offentlig Behandling, som man fra visse Sider maaske kan være interesseret i af mere spekulationsmæssige Grunde. Landets Interesser maa jo her gaa forud. Derfor henstiller jeg ogsaa, at man underkaster dette Lovforslag en saa hurtig og saa velvillig Behandling, som det er muligt, idet jeg naturligvis erklærer mig villig til i det Udvalg, som jeg stadig forudsætter vil blive nedsat, at give de Oplysninger, som det er muligt at give med Hensyn til Enkelthederne i den Sag, som der her er stillet Forslag om. En detailleret Omtale af Enkelthederne i en Sag som denne kan jo kun virke skadeligt for vort Lands Interesser, skadeligt for den Valuta, hvis Bedring vi i Øjeblikket skal beskæftige os med. Jeg gaar derfor ud fra som en Selvfølge, at man fra alle Sider vil tage de Hensyn, som jeg her har antydnet, og som Ministeriet maa finde paakrævet i denne Sag. I Tilknytning til dette Lovforslag har Ministeriet ogsaa beskæftiget sig med en anden Side af Sagen, som jeg allerede har nævnt, nemlig Forbedringen af selve Landets Økonomi, og min Kollega Finansministeren vil senere fremsætte et Forslag angaaende Formueafgift, hvis Udbytte tilsigtes anvendt til Bedring af Statens økonomiske Forhold. Jeg skal blot tilføje, at vi i Ministeriet foruden at beskæftige os med denne Sag har været inde paa den Tanke, der ogsaa var fremme i forrige Rigsdagssamling, nemlig Tanken om Beskatning af et saakaldt Luksusforbrug som et muligt Supplement til Formueafgiften, og hvis der skulde være noget Ønske om sammen med Formueafgiften at gaa til en saadan Særbeskatning, er der i Ministeriet fuld Villighed til ogsaa at forhandle herom og søge dette taget med ind under de fortsatte Overvejelser.

I øvrigt er det en Selvfølge, at der fremdeles med den største Omhyggelighed vil blive vaaget over de Forhold, der har Tilknytning til vor Valuta og vort Erhvervsliv. Der er her en Række Omraader, der kommer i Betragtning ved de fortsatte Overvejelser, og jeg tør jo ikke ud-